

Л. Н. ВЪЛЧАНОВЪ. ЗА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ.

Година откакъ върху водитъ на Лаго ди Комо заигра послѣдна трѣпка и чарующе потъна слънцето на неговия животъ. Въ далечния край, покриль Тайната на една небесна смъртъ — тамъ, дѣто Иво Доля се прости со слънчевата радостъ на свѣта, почва при живѣ сънувания блѣнъ за „острова на блаженните“ — Лаго ди Комо освѣти „живота му въ смъртъта“.

Далечъ отъ насъ: лазурно небо, простори, вѣчния снѣгъ на Алпитъ и крила, разгънати за да издѣхне върху тѣхъ сърдцето. Навсѣкждѣ пирува радостно беззвучно приближава смъртъта — погледа затворенъ въ „сънъ за щастие“, далечъ нѣйдѣ биятъ мжтнитѣ удари на битието — и трепне проясена свѣтлина и надъ Иво Доля заговаря великия рекуемъ отъ „псаломъ на поета“.

Земната пѣсень е свършена, заповѣдно отзвучава тъмния гласъ на завѣта му — поклонници! напуснете залитѣ, той иска да бжде самъ. Тихо, безъ дитирамбъ и славословия, безъ думи и укоръ, че въ тишина се роди той и въ тишина изгрѣ величието му! . . .

*

„На острова на блажените“ — неговата книга нарекоха антология и литературна мистификация, а тя бѣ само осмъществень образъ на едно мечтание тукъ на земята. Самъ и обкръженъ отъ мрѣжитѣ на ефтино изкуство, той извиква изъ душата си на животъ своитѣ духовни братя, които сж го слѣдвали прѣзъ